

„Skvělé propojení detektivního románu a pasácké literatury.
Atmosféra losangeleského podsvětí vás naprosto pohltí.“

JUSTIN GIFFORD

ICEBERG SLIM

SATANÁŠOVA SESTRA

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

ICE

**SATANÁŠOVA
SESTRA**

BERG

SLIM

Mladá fronta

Přeložil Petr Kotouš

Copyright © 2015 by the Estate of Robert Beck

Foreword copyright © 2015 by Justin Gifford

Translation © Petr Kotouš, 2018

ISBN 978-80-204-4871-2 (pdf)

PŘEDMLUVA

V afroamerické literatuře z prostředí zločinu neexistuje důležitější autor než Robert Beck, známější jako Iceberg Slim. Tento autor jedné autobiografie, pěti novel, souboru povídek, sbírky esejů a jedné audioknihy byl mezi černošskými populárními spisovateli v éře navazující na hnutí za lidská práva hlavní postavou. V roce 1967 vydal své stěžejní dílo *Pimp: The Story of My Life* (Pasák: Příběh mého života), ve kterém zaznamenal své vzpomínky na pětadvacetiletou kariéru pasáka v ulicích Milwaukee, Chicaga, Clevelandu a Detroitu. Tato kniha je napsána v tak zvláštním argotu podsvětí, že Beckovi bělošští editoři trvali na tom, aby na konec knihy zařadil slovníček osvětlující pojmy jako „bottom woman“ (pasákova nejdůležitější prostitutka), „stable“ (stáj, skupina prostitutek patřící jednomu pasákovi) a „circus love“ (široká škála sexuálních perverzí). Přestože se „Pimp“ dostal na trh coby komerční paperback, který mainstreamový literární establishment i bílí čtenáři ignorovali, prodaly se ho na novinových stáncích, v černošských knihkupectvích, holičstvích či obchodech s alkoholem miliony výtisků. Kniha se tak stala klasickou literaturou na vojenských základnách, ve vězeňských knihovnách a v černošských čtvrtích od Harlemu po losangeleský South

Central. Podle Holloway House Publishing Company, tedy nakladatelství, které Becka vydávalo, pomohla popularita jeho autobiografie tomu, že se z Becka stal nejprodávanější černošský afroamerický autor všech dob.

Beck měl bezpochyby na tehdejší černošskou literaturu větší vliv než kterýkoli jiný autor druhé poloviny dvacátého století. Na počátku 70. let inspiroval mnoho černošských spisovatelů – jako byli Donald Goines, Odie Hawkins, Joe Nazel nebo Omar Fletcher –, aby začali psát své vlastní příběhy ze světa pasáků, podvodníků a revolucionářů z ghett a publikovat je v Holloway House. Toto nakladatelství, podle měřítek zavedených nakladatelských domů druhořadé, se stalo středobodem undergroundového zrození žánru černošského detektivního románu. Během čtyř desetiletí Holloway House vydalo stovky novel vycházejících z „černošských zkušeností“, jejichž autory byly desítky spisovatelů napodobujících Roberta Becka. V 21. století se černošské spisovatelky Sister Souljah, Vickie Stricker, Nikki Turner, Wahida Clark a další opětovně zmocnily tématu pasácké literatury, aby ho přiblížily rozšiřujícímu se publiku ženských čtenářek. Vznikl tak žánr „street fiction“. Ten dnes tvoří jednu z hybných sil afroamerického knižního trhu a je zastoupen stovkami, ne-li tisíci tituly knih, které si jejich autoři vydávají sami a prodávají je na stánku na ulici nebo po internetu.

Beck také výrazně ovlivnil moderní černošskou hudbu a populární kulturu. Filmy jako *Willie Dynamite*, *The Mack* a mnoho dalších filmů žánru blaxploitation 70. let vděčí za svůj styl a hlavní postavy z pouličního prostředí právě Beckovi. Umělci jako Dave Chappel nebo Chris Rock považují „Pimp“ za hlavní zdroj inspirace pro svou práci. První „gangsta“ rapeři Ice-T a Ice Cube si zvolili své

přezdívky na počest Iceberg Slima a své ultra-cool image vytvářeli rovněž podle jeho vzoru. Hiphopové legendy Snoop Doggy Dogg, Notorious B.I.G. a Mos Def jedním dechem vyzdvihují Becka coby osobnost, která na ně měla klíčový vliv – Jay-Z, nejúspěšnější rapová ikona všech dob, o sobě dokonce na začátku své umělecké kariéry mluvil jako o Iceberg Slimovi. Robert Beck, tento Shakespeare městského argotu, zobrazoval literárním způsobem utajený svět pasáků, šlapek, šejdířů a hráčů amerických ghett a věznic. Již skoro padesát let černošští spisovatelé a umělci vůbec nacházejí v jeho práci základní zdroj nekompromisní černošské kreativity.

Robert Beck žil v období, pro jehož začátek byla typická velká přistěhovalecká vlna do Ameriky za první světové války a pro konec tzv. krize měst konce 20. století. Narodil se 4. srpna 1918 v Chicagu v předvečer chicagských rasových násilností a zemřel 30. dubna 1992 v Los Angeles přesně den před losangeleskými násilnostmi (nepokoje Rodneyho Kinga). Beckovi rodiče – přistěhovalci z Nashvillu v Tennessee – se rozvedli, když byl Robert ještě malý, a jeho matka Mary se vdala za majitele obchodu s čisticími potřebami v Rockfordu v Illinois. Beck prožil šťastné dětství. Dobře se učil, chodil do skauta a pravidelně navštěvoval kostel. Ve třinácti letech se poprvé setkal s pasáky, když se jeho matka do jednoho z nich zamilovala. Jednalo se o častého návštěvníka kosmetického salónu, který si otevřela. Tento muž sice nakonec z jejich životů zmizel, ale pro Becka už bylo pozdě. Sam později říkal, že po odmítnutí klidného stabilního života v Rockfordu „dostal otravu ulicí“. Odmítl se vrátit do školy a začal se potulovat po proslulé Walnut Street v chicagské čtvrti Bronzeville. V průběhu 30. let dvacátého století ho šestkrát zavřeli za nejrůznější přečiny od krádeží,

nemravností až po podezření ze znásilnění. Navštěvoval sice několik škol, absolvoval jeden semestr na Univerzitě Tuskegee Bookera T. Washingtona, v osmnácti letech však naplno zahájil svou vlastní pasáckou kariéru. Jeho první pokusy v této branži skončily fiaskem. Během 30. a počátkem 40. let byl uvězněn za podněcování k trestnému činu, nezákonný pohlavní styk a zneužívání k delším trestům, které si odpykal ve věznicích Wisconsin State Reformatory a Wisconsin State Prison. Teprve v těchto nápravných institucích se od starých kuplířů a šejdírů naučil, jak to v branži chodí. Když byl v roce 1942 propuštěn, zamířil do Chicaga, kde to doufal „rozjet ve velkém“.

V Chicagu se Beck setkal s Albertem „Baby“ Bellem, proslulým chicagským pasákem a mužem na špinavou práci ve službách bratrů Jonasových. Ti měli ve městě pod palcem svět ilegálního sázení, kterému se říkalo „policy“, a patřili mezi nejbohatší černochoy na světě. Od Bella se Beck pečlivě naučil znění „kodexu“, nepsaného seznamu pravidel, zákonů a zvyků, s jejichž pomocí pasáci využívali mladé ženy. Během několika let si postupně vybudoval reputaci vycházející hvězdy South Side. V roce 1944 byl zatčen za nucení k prostituci, když ho dvě jeho prostitutky udaly na policii. Trest si měl odpykat ve federální věznici Leavenworth, největší věznici ve Spojených státech. Beck byl odjakživa náruživý čtenář beletrie; během předchozích trestů vášnivě četl Oscara Wilda, George du Mauriera a Henryho Millera. V Leavenworthu se začal zajímat o psychoanalýzu poté, co se ho jeho psychiatr snažil přesvědčit, že všichni pasáci nevědomě nenávidí svou matku. Přečetl práce populárních psychologů Karla Menningera, Sigmunda Freuda a Carla Junga, ani ne snad aby vyřešil vztah se svou matkou nebo začal sekat dobrotu, ale

spíše aby se dozvěděl, jak být coby kuplíř ještě efektivnější. Po propuštění z Leavenworthu v roce 1946 strávil dalších dvanáct let jako pasák v různých amerických městech. V roce 1960 byl zatčen naposledy a uvězněn v cele o rozměrech 200 x 90 cm v chicagském House of Correction, starobylém upadajícím ústavu z 19. století. Po téměř roce na samotce a s matkou umírající v Los Angeles si Beck slíbil, že se životem pasáka nadobro skoncuje.

V Los Angeles začal Beck nový život jako spisovatel. Po několika letech, kdy pracoval jako deratizátor, napsal spolu se svou ženou, běloškou Betty Shewovou, knihu *Pimp: The Story of My Life*. Od roku 1967 až do jejich rozchodu v roce 1978 napsali Beck a Shewová některé z nejdůležitějších kriminálních románů té doby. Díky titulům jako *Trick Baby* (1967), *Mama Black Widow* (1969), *The Naked Soul of Iceberg Slim* (1971) a *Airtight Willie and Me* (1979) se Beck stal nezpochybnitelným vůdčím hlasem amerického městského podsvětí. Určitého statusu celebrity si užíval od chvíle, kdy byl podle *Trick Baby* v roce 1973 natočen film v žánru blaxploitation, objevil se v několika talk show, rozhovory s ním otiskly noviny i časopisy. Všude se snažil zatracovat získanou pasáckou gloriolu. Každý den ušel deset kilometrů a v ulicích domlouval pasákům a prostitutkám, aby svojí profesi zanechali. Po rozchodu s Shewovou se Beck téměř ztratil veřejnosti z očí. V roce 1982 se znovu oženil s Diane Millmanovou, s níž strávil posledních deset let svého života. Žil nicméně sám v bytě na Crenshaw Avenue. Navštěvovaly ho jeho dcery z prvního manželství a jeho obdivovatelé, mezi něž patřil třeba Mike Tyson. Během odloučení v posledních několika letech svého života ovšem hodně psal. Ačkoliv ho zrazovalo zdraví a trpěl cukrovkou, napsal dvě novely – *Night Train to Sugar Hill* a *Shetani's Sister*

(Satanášova sestra). Rozhodl se, že tyto knihy nepublikuje prostřednictvím Holloway House. Proslýchalo se totiž, že společnost v posledních letech nevyplácí svým autorům takové honoráře, jaké by měla. Beck se raději rozhodl zamknout své knihy do šuplíku, než aby nakladatelství díky jeho práci vydělalo jediný dolar. V roce 1992 zemřel, na mizině a v podstatě zapomenutý.

Jak je možné, že spisovatel, který prodal miliony knihy a měl tak obrovský dopad na černošskou literaturu a kulturu, zemřel v naprosté anonymitě? Odpověď na tuto otázku je složitá. Beck především mezi své literární současníky nikdy nezapadl. Během chicagského obrození žil sice v South Side, stejně jako Richard Wright, nicméně za součást hnutí považován nebyl. Na Univerzitu Tuskegee sice chodil prakticky ve stejné době jako Ralph Ellison (minuli se jen o pár měsíců), ovšem za modernistu Becka můžeme považovat jen těžko. Obdivoval jak Jamese Baldwina, tak Malcoma X a snažil se jejich práci napodobovat, třebaže mu jeho vzrušující zločinecká minulost zabraňovala stát se členem skupiny radikálních literátů. Beckovy názory na ženy ovlivněné jeho pasáckou minulostí se rozhodně neshodovaly s feministickými autorkami 70. let, jako byla Toni Morrisónová nebo znovuobjevená Zora Neal Hurstonová. Beck byl člověk plný protikladů, který se ve své práci zároveň snažil zpochybňovat pozlátko práce pasáka, ale zároveň zobrazoval ženy jako oběti barvitého a znepokojivého násilí. Beck navíc nikdy nezískal takové uznání, jaké by si býval zasloužil, protože se nikdy neosvobodil od brakového Holloway House. Na rozdíl od Dashiella Hammetta, Raymonda Chandlera a Chestera Himese, kteří dokázali učinit krok ze světa podřadných časopisů a brakových nakladatelství do světa skutečné literatury, se Beck celoživotně zasekl

v ghettu laciných paperbacků. Dostal pravděpodobně jen zlomek peněz, jaké si zasluhoval, a jeho díla byla propagována coby pornografie na jedno použití.

Díky knize *Satanášova sestra* máme možnost podívat se na Becka z jiné perspektivy. V mnoha ohledech se jedná o jeho nejvyzrálejší beletristické dílo, které v sobě spojuje detektivní román a pasáckou literaturu, která ho proslavila. Kniha nabízí intenzivní vhled do prostředí losangeleského podsvětí, této „přehlídky polonahých šlapek, kavek k oškubání a teploušů zaplňujících chodníky a bary. Celou tuhle zrádnou noc měly pod palcem sex, zločin, chlast a drogy. Směs pachů laciné kolínské a zapařeného podpaží linoucí se všude kolem fungovala na okounějící kunčafy jako afro-diziakum.“ Beck v *Satanášově sestře* píše stejně dobře jako ve svých raných knihách – napíná, vtahuje a svůj jazyk prošpikovává žargonem ulice. Jádrem knihy tvoří příběh dvou antihrdinů – seržant Russell Rucker je detektiv z mravnostního potýkající se s alkoholismem a zuřivou náturou, který se na druhou stranu snaží vymýtit prostituci a policejní korupci. Satanáš má za sebou pětadvacet let coby pasák na ulicích Harlemu a svou stáj šestnácti prostitutek ovládá prostřednictvím násilí a každodenního přísunu heroinu. *Satanášova sestra*, stejně jako jeho mistrovské dílo *The Wire*, vypráví příběh ve střídající se perspektivě policajta a zločince. Obě tyto postavy mají své chyby, ale jsou plné odhodlání. Jak se příběh rozevírá, ukazuje se, že jejich neslučitelná životní východiska nutně povedou k úchvatné a ničivé kolizi. Beckův jedinečný vhled do života amerických ulic inspiroval vznik celého literárního žánru a kulturního hnutí. Až si přečtete jeho poslední knihu, přesně pochopíte proč.

Justin Gifford

KAPITOLA JEDNA

Do půlnoci zbývala v Hollywoodu ještě nějaká chvíle. Seržant Russell Rucker z mravnostního oddělení los-angeleské policie se šinul ve svém neoznačeném buicku po Sunset Boulevardu. Jeho kulatá hlava se otáčela sem a tam, jak pátral po štětkách na přeplněných chodnících. Viděl turisty, teplouše, sotva odrostlé běhny a kluky, co za nimi pálí. Když si na štětek prostém bulváru všiml otrávených kunčaftů, spokojeně se usmál.

Rucker zastavil na červenou na Normandie Avenue a ztuhnul. Z nákladáku stojícího před ním vyskočila prostitutka v černé minisukni a dala se klusem dolů po ulici. O chvíli později se z nákladáku vynořil postarší řidič, běloch. Mával rukama a křičel: „Sebrala mi prachy!“ Začal se kymáčet na svých artritických nohách ulicí za ní. Rucker projel červenou a zastavil za křižovatkou. Vtáhl dědka do auta a strčil mu před oči odznak. Ruckerův buick se rozjel vpřed. Jeho světla ozářila děvku, která zahrnula do boční uličky.

„O kolik vás stáhla?“ zeptal se Rucker a šlápnul na plyn.

Oběti tekly z očí slzy. „Dvanáct stovek. Ze šrajtofle na zadku.“ Nevěřicně kroutil hlavou. „Vytáhla prachy, šrajtofli strčila zpátky, dokonce zapnula i knoflík na kapse. A to si celou dobu hrála s mým ptákem.“

Rucker přikývl. „Profesionálka.“ Odbočil do vedlejší ulice. Uviděl tu holku, jak s botama v rukách pádí ke stříbrnému cadillacu zaparkovanému uprostřed bloku. Ruckerův buick vypálil za ní. Předjel ji a smykem zabrzdil. Holka se otočila a rozběhla se zpátky. Rucker vyběhl a utíkal kus ulice za ní, než ji dohnal. Levou ruku jí obtočil kolem boků a zvedl do výšky. Takhle opřenou o kyčel ji pak odnesl na chodník. Bránila se a ječela: „Pomoc! Pomoc! Únos! Pomozte mi někdo, prosím!“

Zpoza čelních skel aut zíraly ohromené tváře. Rucker holku pořádně plácnul přes zadek. „Drž hubu, ty děvko jedna odrzlá! Jsem policajt a pomůžu ti leda do lochu za loupež.“

Rucker si všiml, že se světla stříbrného cadillacu rozsvítila. Jeho řidič to s kvílením pneumatik otočil a zašlápnul těsně před Ruckerem. Rucker vytáhl z podpažního pouzdra svůj Magnum. Z auta vyskočil černý Goliáš, sekáč v bílém hedvábném obleku a s pasákovským kloboukem se širokým okrajem. Hnal se k Ruckerovi a řval: „Máš problém, ty mrdko? Nešahej na moji holku!“

Rucker uviděl záblesk řeznického nože v jeho pravici. „Policie! Ještě se hneš a střelím!“ vykřikl a napřáhnul ruku s Magnumem k obrově hrudi vzdálené nějakých patnáct stop. Ruckerova kolena se okamžitě začala třást směsí vzteku a strachu.

Holka se rozbulela: „Taťko, nesar ho. Je to fízl!“

Obr se zastavil a ostrí nože ukázalo na Ruckera. „Hele, seržante, co kdybych vám radši koupil něco na sebe?“ Udělal další krok. Rucker zařval: „Stůj, nebo střelím!“ Chlap vycenil zlatý zub a vrhl se na něj. Rucker dvakrát vystřelil. Jeho první myšlenka byla napálit mu to přímo do tváře. Místo toho ale první ranou roztříštil útočnickovu pravou česku a tou druhou mu proděravěl levé stehno. Řeznický

nůž zarachotil strouhou kanálu, zatímco se jeho majitel svezl k zemi a kvílel bolestí. Holka naříkala jako mimino.

S holkou pořád ještě na své kyčli Rucker přistoupil k zhroucenému muži, který ležel v bezvědomí s ústy otevřenými dokořán. Rucker zasunul Magnum do pouzdra. Sehnul se a baterkou mu posvítil do tváře, zda je to někdo, koho zná. Nebyl. Rucker si ale všiml, že chlupy v jeho nozdřích jsou slepené koksem nebo herákem. Znedaleka zaslechl ječení sirén.

Rucker si připoutal holku k levému zápěstí. Na klopu připnul odznak. Pak strčil holce ruku pod blůzu a vytáhl balíček bankovek. Ve světle baterky se objevilo dvanáct zbrusu nových stovek.

„Takže ten starej prďola byl dneska jedinej úlovek,“ pronesl Rucker, zatímco si důkaz strčil do kapsy kabátu k dalšímu zpracování. V té chvíli zaplavila scénu světla dvou brzdicích policejních aut. Oba mladí uniformovaní důstojníci Ruckera okamžitě poznali. Během další hodiny pak byla prostitutka specializující se na krádeže Pee Wee Smithová obviněna za krádež velkého rozsahu. „Číča“ Jackson, její nechvalně proslulý newyorský pasák, byl zatčen za pokus o vraždu policejního důstojníka. S vážným zraněním putoval pod policejním dohledem do okresní nemocnice. Jeho okázalý stříbrný kočkolap byl zabaven a prohledán. Z úkrytu za čelními světly vytáhli policisté deset uncí vysoce kvalitního heroinu.

Dvě hodiny po honičce a střelbě měl Rucker dopsané hlášení. Vysušený na troud vyrazil ve svém soukromém bílém Lincolnu Continental z hollywoodské policejní stanice domů. Vlahou květnovou nocí mířil až na samý západní konec Sunset Boulevardu. Odbočil do tiché ulice s alejí stromů obklopenou dobře udržovanými domky. Uprostřed

bloku zastavil na příjezdové cestě pěkného, světle omítnutého domu, kde se kdysi narodil.

Stiskl tlačítko přístroje zabudovaného uvnitř vozu, který otevřel dveře garáže. Zajel dovnitř. Pak do té věcičky znovu praštil, aby se dveře garáže zavřely, a vystoupil z auta. Odemkl dveře do kuchyně. Pak vešel do útrob domu plného stínů a obklopila ho samota.

Rucker rozsvítil světlo v kuchyni. Jeho brunátná tvář byla zbrázděná únavou. „Proboha,“ pomyslel si, „jak já bych potřeboval panáka.“ Místo toho si nalil sklenici pomerančového džusu. Potom zasunul svých statných sto devadesát centimetrů do lavice kuchyňského koutu. Zavřel oči a oddal se hořkosladkému vzpomínání. Vybavil si Jima a Ellen, své zesnulé rodiče. Hlas a smích jeho otce, také policajta, kdysi zněl tímhle domem jako barytonový zvon. Při vzpomínce na máminu něhu a sladké ukolébavky, kterými ho jako kluka uspávala, se mu zamlžily oči.

Vyšel z kuchyně. Prošel jídelnou a obývacím pokojem, kde dodnes stál starožitný nábytek. Po schodišti s rudým kobercem vystoupal do hlavní ložnice. Na jejím prahu se zastavil. Skoro se zapotácel, když ho do nosu udeřil závan Shalimaru. Jeho žena Nora ten parfém milovala, dokud mu ji před pěti lety rakovina navždy nevyrvala z náruče.

Povzdechl si a posadil se na kraj postele. Zíral na její polštář a vzpomínal na všechny ty noční návraty po nervy drásajících šichtách ve smrtonosném 77. okrsku jižního centrálního Los Angeles. Pokaždé po špičkách vešel do ložnice. Díval se na ni, jak spí, a znovu a znovu se zamilovával do její andělské tváře rámované hedvábnými zrzavými kaďerami zalitými měsíčním jasnem.

Ted' se podíval na obrázek své nové lásky, který stál na nočním stolku. Byla na něm Opal Lenská, nápadně krásná

padesátiletá bruneta z New Yorku, kterou Rucker poznal loni v létě, když přijela do L. A. na dovolenou. Přitažlivou vdovu mu představil její synovec Leo Crane, Ruckerův blízký přítel a kolega ze speciální jednotky pro boj s prostitucí. Okamžitě se do sebe zakoukali.

Ruckerův pohled sjel na neotevřenou lahev Cutty Sark na prádelníku. Nechal ji tam stát jako důkaz sám sobě, že je dost silný, aby odolal chlastu. Lahev sloužila také jako viditelná připomínka, že ho kvůli jeho problémům s pitím ztepilá Opal málem poslala k vodě. Tenkrát spolu byli v jednom nočním klubu, a když se vrátil ze záchodu, uviděl nějakého pohledného kreténa, jak mu hučí do Opal. Na jeho přímý příkaz, aby se ztratil, mladík nereagoval. Rucker mu v alkoholovém rauši jednu vrazil a přerazil mu čelist. S Opal pak ještě před příjezdem policie rychle zmizeli. V autě ji pak obviňoval, že mladíkovy pokusy sama iniciovala, tak dlouho, dokud ji nedohnal k slzám. Nakonec jí slíbil, že pokud mu odpustí, přestane pít. Svůj slib už s jistými obtížemi dodržoval celý rok.

Při pomyšlení, že až brzy vyrazí na dovolenou do New Yorku, bude ji moci požádat o ruku, mu poskočilo srdce. Přistoupil k prádelníku. Napadlo ho, že by se po té střelbě měl napít, aby se pořádně vyspal. Zvedl lahev a uslyšel, jak to v ní zabublalo, jako by se zachechtal nějaký démon. Třeba už je tak silný, aby si dal před spaním jednoho panáka. Pak si vzpomněl, kolikrát slyšel během sezení Anonymních alkoholiků varování před nebezpečím, jaké číhá na střízlivé alkoholiky, co si chtějí dát první skleničku. Praštil lahvi zpátky na desku prádelníku.

Rucker se osprchoval a vrátil se do ložnice, kde dělal kliky tak dlouho, dokud neusnul přímo na koberci. Za hodinu ho probudil telefon. Zvednul ho a dozvěděl se, že „Číča“

Jackson zemřel na šok a ztrátu krve. Prý mu sdělí datum soudní pitvy, která je v případě úmrtí jakkoli souvisejícího s činností policie nezbytná. Když položil sluchátko, roztrásl se mu ruce.

Popadnul lahev a strhl z ní víčko. Naráz vyžahnul třetinu jejího obsahu a práskl sebou do postele. Ležel a utěšoval se skutečností, že toho magora odprásknout nechtěl. Nakonec si všechno odůvodnil tak, že skutečným vrahem Jacksona byl Jackson sám. Rucker tvrdě usnul a zdálo se mu o jeho blížící se penzi. Klid v mysli a zdravý spánek by byl ovšem ten tam, kdyby věděl, že se v Hollywoodu brzy objeví psychotický pasák, mistr svého řemesla. Přímo v ulicích Hollywoodu bude pást stádo děvek, které nebude možné rozehnat, a do Ruckerova života vnese zmar a smrt.